

NY SVENSK FISKERITIDSKRIFT

ORGAN FÖR SVENSKA FISKAREFÖRBUNDET

UTGIVARE: FISKERIINTENDENTEN DR. N. ROSÉN, GÖTEBORG.

Nr 20

15 OKTOBER

1931

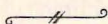
Vid återgivning av artiklar i denna tidskrift skall tidskriften angivas som källa.

Om utsikterna för koljefisket i Skagerack.

I K. A. Anderssons uppsats härom i förra numret bör slutpartiet »Detta kommer . . . en svag förbättring inträda» utgå och ersättas av följande.

Detta kommer med all sannolikhet att fortfara under hela året 1932. Endast om 1931 års lek skulle ha utfallit gynnsamt, skulle en bättring uti tillgången av »pyrkolja» inträda i slutet av 1932. I september detta år skulle nämligen 1931 års yngel ha nått en medellängd av 25 à 26 cm. och då börja bli matnyttig. En bättring i koljetillgången skulle sålunda i gynnsammaste fall kunna inträda i slutet av år 1932. Ett minimimått på kolja skulle under nu skildrade förhållanden icke kunna medföra någon nämnvärd förbättring i koljetillgången i Skagerack under 1932.

Såsom en sammanfattning av det nu anförda kan sägas, att de skildrade förhållandena med all sannolikhet tala för, att koljefisket i Skagerack kommer att bli va klent under år 1932, och att först mot slutet av detta år i bästa fall en svag förbättring kan inträda.

Om fiske med bottengarn.

(Fördrag hållet vid Svenska Fiskareförbundets årsmöte den 17 mars 1931 av Fiskeriintendenten Fil. dr Gust. Swenander).

För de flesta fiskeriintresserade torde det vara bekant, att kustfiskarena i södra Sverige under de sista decennierna alltmer börjat begagna sig av bottengarn vid utövande av sitt yrke. År 1909 skaffade en fiskare i Falsterbo, Bengt Christiansson, ett bottengarn från Danmark för att försöka, huru detta lämpade sig för fiske på den skånska kusten. Detta garn var avsett för fångst av ål, och slog fångsten så väl ut, att Christiansson året därpå skaffade sig icke mindre än 10 bottengarn. Från Falsterbo spred sig sedan användningen av bottengarn längs skånska västkusten och sydkusten och vidare österut och utträngde dessa redskap undan för undan de tidigare använda ålhomorna.

Spridningen har emellertid gått ganska långsamt. I Blekinge började botten-garnen bli allmänna först sedan en skåning omkring 1920 arrenderade fiske-vatten i västra delen av landskapet, och fiskarena fingo ögonen öppna för, vilket utmärkt fiskredskap bottengarnet är. Till Kalmarkusten kommo botten-garnen först senare. Ännu år 1924 fanns där endast ett obetydligt antal botten-garn, men utvecklingen gick där mycket hastigt, så att redan omkring 1928 funnos över 400 bottengarn längs södra Kalmar läns kust. Vid norra Kalmars läns kust ha bottengarnen ännu icke fått någon allmännare användning, delvis beroende på kustens beskaffenhet, och längre norrut ha ännu endast enstaka garn försökts. Det är mig icke bekant, att bottengarn utsatts norr om Stock-holmstrakten.

Nästan alla garn, som användas från och med Öresund längs Östersjöns kust, äro huvudsakligen avsedda för fångst av ål. Dessa garn bestå av en landarm, en fyrkantig förgård («fyrkanten») och en från denna utgående ryssjeanord-ning, samt en eller två sido- eller, som de brukar benämnas, genarmar, alltsam-mans fastpålade vid botten. Det hela har utseende av en storryssa, men «fyr-kanten» är försedd med nätbotten. Landarmen är vanligen 90—180 meter lång, växlande efter djupet vid stranden, längre om stranden är långgrund; «fyr-kanten» upptar vanligen en yta av 4.8×6 meter och står merendels på 8 à 9 meters djup; ryssjeanordningen har en längd av 20 till 25 meter och genar-marna äro 18 till 20 meter långa. Maskstorleken är i armarna 20—25 mm., i fyrkanten 18, i främre delen av ryssjan 14, och i yttersta delen av densamma 10—12 mm. mellan knutarne.

På de sista åren har man i Skälderviken och på Kristianstads läns västra kust (kring Båstad) börjat använda bottengarn för fångst av sill, hornfisk (=näbbgädda), makrill, torsk o. s. v. Dessa garn avvika i vissa avseenden från ålbottengarnen. De hava ingen samlingsryssa; och det parti, som motsvarar fyrkanten i ålbottengarnen, har främre delen halvcirkelformigt utspänd, sido-armarna äro alltid två, 40—50 meter långa och bågformigt omböjda. Red-skapens djup vid ingången är vanligen 4—7 meter. Garnen vittjas med håv från båt, som ros in i samlingsrummet. Dyliga garn torde komma alltmör till användning. Redan detta år komma sådana att utsättas förutom på de gamla platserna även vid södra Hallands kust.

Det är ganska visst, att bottengarn under den närmaste tiden komma att tagas i bruk i allt större utsträckning. Jag är övertygad om, att de komma att spridas norrut längs såväl ostkusten som västkusten av vårt land.

Kan man då anse, att bottengarnsfiskets ytterligare utbredning är önskvärd? För att söka besvara denna fråga vill jag först beröra de anmärkningar, som framställts gentemot fisket med bottengarn.

Först och främst har då framhållits att i bottengarnen stora kvantiteter värdefull småfisk fångades, och att därigenom fiskbeståndet vid våra kuster skulle hotas.

På uppdrag av Kungl. Lantbruksstyrelsen har under de två sistförflutna åren av Dr. Hessle och mig, var och en på sitt håll, utförts ganska ingående undersökningar för att få utrönt, i vilken mån dessa klagomål kunde vara be-rättigade. Resultatet av dessa undersökningar har blivit, att i skärgårdarne stundom betydande mängder småfisk fångas i bottengarnen. I allmänhet rör det sig dock om ungfisk av relativt värdelösa fiskslag såsom mört, björkna, vimma och löja, men även värdefullare arter såsom abborre, gädda och på vissa ställen laxöring erhållas i garnen. Om den fiskande iakttar nödig försiktighet, är det i emellertid i de flesta fall möjligt att oskadad utsläppa den värdefullare fisken. Såväl laxöringen som gäddan och abborren ha nämligen visat sig till-räckligt motståndskraftiga för att kunna oskadade utsläppas efter det de upp-tagits. «Vitfisk», särskilt yngre exemplar, ha däremot visat betydligt mindre motståndskraft, så att den ofta dött efter upptagandet. Men av dessa fiskslag, mört, björkna och vimma, torde i våra skärgårdar finnas så enorma kvantiteter, att den decimering, som bottengarnen åstadkomma, knappast torde kunna medföra någon skada. Den enda ekonomiska betydelse, dessa fiskslag ha, torde vara den, att de utgöra föda åt andra värdefullare fiskar. Men å andra sidan kunna de också, om de förekomma i alltför stor mängd, konkurrera med de vär-defullare fiskslagens yngel om födan, och kan i så fall en decimering av de-samma snarare vara till gagn än till skada.

På Skånes nordvästra kust, särskilt i Skälderviken, klagades över, att bot-tengarnen upptogo mycken smålax. Undersökningarna ha emellertid visat, att det är ungar av från åarna utvandrande havslaxöring, som erhålles i garnen. Dessa öringar kunna alltid, såvida icke samtidigt mycket stora sillfångster göras, oskadade utsläppas. Dessutom erhållas desamma endast under en ganska kort tid i maj månad.

Utefter den öppna havskusten fångas i bottengarnen förutom ål och sill huvudsakligen torsk och en del flatfisk oftast av fullt matduglig storlek. Här-om är givetvis intet annat än gott att säga.

På grund av de gjorda undersökningarna anser jag, att bottengarnens in-verkan på fiskbeståndet vid våra kuster icke är sådan, att man behöver hysa någon oro för detta bestands alltför kraftiga decimering genom bottengarnen. Däremot äro de olägenheter, som bottengarnsfisket medför för vissa fiskare, av mera allvarlig art.

Tidigare fiskades ål utefter södra Sveriges kuster huvudsakligen med ål-hommor, som sattes i mer eller mindre långa rader, utan att landarmen nådde upp till vattenytan, möjligen med undantag för de hommor, som stodo allra närmast stranden. På grund härav kunde hommorna sättas ganska tätt, enär ålen kunde gå över desamma och fångsterna på så sätt fördelades på de olika redskapen. Genom användande av bottengarn, som, om de äro riktigt utsatta, icke medgiva, att ålen går vare sig under eller över desamma, kan en fiskare så gott som fullständigt bli avskuren från fångst därigenom, att en annan

fiskare satt sådana omedelbart framför hans redskap i förhållande till ålens vandringsriktning. Särskilt svårt kan det bli för den fiskare, som endast disponerar en kort strand, så att han icke har möjlighet att med sina redskap, vare sig det gäller bottengarn eller hommor, komma tillräckligt långt ifrån grannens framför stående bottengarn. Att med vår nuvarande lagstiftning komma ifrån denna olägenhet torde endast kunna ske genom tillämpning av gemensamhetsfiskeslagen. Såvida erforderlig majoritet för ett gemensamhetsfiskes inrättande förefinnes, kunna delägarna besluta antingen att utarrendera fisket eller driva detsamma efter en gemensam plan. I förra fallet fördelas arrendesumman mellan delägarna i förhållande till deras delaktighet i fiskevattnet, och arrendatorn får tillräckligt utrymme att placera sina bottengarn på lämpligaste sätt; i senare fallet får man ordna så, att fiskerättsägarna i tur och ordning och i den utsträckning, som deras delaktighet i gemensamhetsfisket medger, få utnyttja fiskeplatserna, som då reduceras till lämpligt antal. I de oskiftade fiskevattnen, där varje delägare icke haft sin avgränsade plats att utsätta sina redskap på, och alla delägarna icke kunnat fiska samtidigt, har det också gått ganska lätt att inrätta gemensamhetsfisket. Äro fiskevattnen däremot skiftade, är det synnerligen svårt att få till stånd ett gemensamhetsfiske; dels fordras därför större majoritet, än om fiskevattnet är oskift, dels är den enskilda fiskerättsägaren givetvis ovillig att släppa från sig rätten att ensam disponera fisket inom visst område, om detta är för honom tillräckligt. För att i sådana fall något skydda de mindre fiskerättsägarna har ifrågasatts, att det skulle lagfästas, att en fiskerättsägare icke skulle få utsätta bottengarn eller därmed jämförlig redskap närmare gränsen mot närliggande fiskevatten än 200 meter, såvida icke vederbörande länsstyrelse därtill lämnade tillstånd. Härigenom skulle visserligen den fiskare, som icke äger 400 meters strand, bli förhindrad att utan särskilt tillstånd utsätta bottengarn, men å andra sidan skulle alltid ett visst avstånd tillförsäkras honom mellan egna redskap och framför stående bottengarn, så att han åtminstone skulle kunna utnyttja sitt fiske med hommor. Huruvida en sådan lagändring kan genomföras är kanske tvivelaktigt, men i många fall, skulle det innebära en möjlighet att tillgodose de mindre fiskerättsägarnes krav på utrymme att idka åtminstone något ålfiske. Detta gäller allt för strandrättsområdet.

Utanför strandrättsområdet har bottengarnsfisket visserligen också vållat en del konflikter på grund av klagomål från dem, som inneha strandfisket, men finnes redan med vår nuvarande lagstiftning möjlighet, att reglera detta, enär Kungl. Maj:t eller vederbörande länsstyrelse i varje särskilt fall skall avgöra, om fast redskap där skall få utsättas, och kan ju i de flesta fall då ordnas så, att garnen varken komma för nära varandra sidoleds eller de garn som stå på strandrättsområdet.

Sedan nu de väsentliga olägenheter, som ansetts följa och i vissa fall verkligen följa med bottengarnsfisket, anförts, måste man för att kunna få svar på

frågan, huruvida det vore önskvärt, att bottengarnsfisket erhåller ytterligare utbredning, också ta i betraktande fördelarna med detta fiske.

Den största fördelen är givetvis den, att bottengarnen äro synnerligen effektiva fiskeredskap. Såsom bevis härpå torde få anföras litet ålstatistik från Kalmar län, där utvecklingen av bottengarnsfisket gått mycket hastigt.

1920 fiskades i Kalmar län	298.720 kg. ål
1921 » » » »	283.860 » »
1922 » » » »	234.587 » »
1923 » » » »	322.555 » »
1924 » » » »	292.885 » »
1925 » » » »	747.365 » »
1926 » » » »	842.655 » »
1927 » » » »	1.028.550 » »
1928 » » » »	386.724 » »
1929 » » » »	416.506 » »

Härtill kommer all annan matduglig fisk, som fångats i bottengarnen.

Denna växling är givetvis till stor del beroende på den växlande tillgången på vandringsål olika år, men den påtagliga ökning, som inträdde i ålfiskets avkastning år 1923, samma år, som bottengarnen började användas inom länet, och som sedan (med undantag för 1924) trots stora växlingar hållit i sig, måste anses bero på en ökad användning av ålbottengarn. Givetvis blir nettobehållningen av fisket proportionsvis ej så mycket större än tidigare som bruttoavkastningen, ty bottengarnen äro dyra redskap. Ett vanligt ålbottengarn kostar 1.500 à 2.000 kr., och varje fiskare använder i allmänhet flera garn. Det har nämligen visat sig, att man behöver komma utanför sluttningen av strandgrundet för att göra verkligt goda fångster. Den ål, som erhålles i de yttre garnen, är i allmänhet större än den som fångas i de inre, och i allmänhet äro också fångsterna i de förstnämnda garnen något rikligare än i de senare. Exempel på motsatsen finnas dock. Det gäller därför att för varje plats avpassa garnsättningen så, att den ger bästa ekonomiska utbyte. Det har på senare tid visat sig en allmän tendens att något minska radernas längd. De yttre garnen bli så dyra, att fångsterna ej svara mot kostnaderna. Rätt bedrivet blir bottengarnsfisket under goda år ofantligt mycket mer givande än fiske med andra motsvarande redskap t. ex. storhommor.

På grund härav och på grund av den tidsbesparing (och således penningbesparing), som användandet av bottengarn medför vid utövandet av fisket, anser jag i hög grad önskvärt, att dessa redskap med måttlig begränsning erhöles en allt vidsträcktare användning vid fångst såväl av ål som annan fisk.

Denna min åsikt har gjort, att jag icke sökt förhindra användandet av bottengarn ens i de insjöar, där fiskerättsinnehavarna velat använda dem. I Skåne brukas numera bottengarn i Ringsjön, där de dock ej få utsättas utan

Konungens Befallningshavandes medgivande, i Sövdesjön, Snogeholmsjön, Vombsjön och Oppmannasjön. Någon skadlig inverkan på fiskbeståndet har hittills icke förspotts. Det gäller enligt mitt förmenande att uppmuntra användandet av tidsbesparande och effektiva redskap, om fisket och särskilt insjöfisket skall kunna hävda sin plats som en för landet betydelsefull näringsgren.

Den ökade användningen av ålbottengarn har gjort en annan fråga, som är av betydelse för fisket, aktuell, nämligen *frågan om minimimått å maskorna i vissa fiskredskap*. Mångenstädes finnas nu föreskrifter rörande maskstorleken i vissa redskap, särskilt sådana som användas för fångst av lax. I bottengarnen fångas emellertid all slags fisk och således även lax. Nu kan man icke gärna begära, att, om en lax av fångstillåten storlek och under tillåten tid fångas i ett bottengarn, denna skall utsläppas därför, att den fångats i ett redskap med mindre maskstorlek än som är tillåten i redskap för fångst av lax. Ej heller kan man föreskriva, att bottengarnen skola ha så stora maskor, att de icke längre ägna sig för fångst av de fiskslag, ål, sill, näbbgädda etc., som de huvudsakligen äro avsedda att fånga. Men därmed blir också värdet av alla bestämmelser om maskstorlek i redskap för fångst av vissa fiskslag fullkomligt illusorisk. Det synes mig därför riktigast att åtminstone å de områden, där fiske med bottengarn måste tillåtas, helt avstå från alla bestämmelser angående maskstorlek och i stället ersätta dessa med lämpliga minimimått å de fiskslag, som under viss tid av sin uppväxt behöva skydd.

Statens och hushållningssällskapens åtgärder för fiskodling under år 1930.

Statens fiskodlingsanstalter 1929—30

	hösten 1929 inlagd rom	våren 1930 avlämnat yngel
Borens hult	500 000 laxöring 2 106 000 röding 11 000 000 sik	470 000 laxöring 1 934 000 röding 9 070 000 sik
Älvkarleby	727 000 lax 443 000 laxöring 3 325 000 sik	624 800 lax 405 800 laxöring 2 920 900 sik
Kvarnbäcken	611 000 lax	563 000 lax

Hushållningssällskapens utgifter för fiskodling. Enligt lantbruksstyrelsens nu utkomna berättelse ha hushållningssällskapens utgifter för fiskodling under 1930 uppgått till följande belopp:

Stockholms län o. stads	131:75 kr.
Uppsala läns	496:55 »
Södermanlands läns	183:24 »
Jönköpings läns	3 326:36 »
Kronobergs läns	676:65 »
Kalmar läns norra	529:55 »
Kristianstads läns	255:— »
Hallands läns	750:— »
Älvsborgs läns norra	4 466:57 »
» » södra	2 427:47 »

Skaraborgs läns	2 760:06 kr.
Örebro läns	1 352:75 »
Gävleborgs läns	1 848:68 »
Västernorrlands läns	5 874:07 »
Jämtlands läns	1 800:— »
Västerbottens läns	4 092:07 »
Norrbottnens läns	1 226:97 »

S:a 32 197:74 kr.

Vid hushållningssällskapens fiskodlingsanstalter har verksamheten under 1929—30 varit följande:

Anstalt	hösten 1929 inlagd rom	våren 1930 avlämnat yngel
Taxinge-Näsby, Mälaren	25 liter sik	c:a 900 000 sik
Trollhättan	4 500 lax 155 000 laxöring 615 000 sik	4 300 lax 146 000 laxöring 590 000 sik
Ryda, Viskan	150 000 sik 500 000 siklöja 9 000 lax	146 000 sik 189 000 siklöja 3 000 lax
Gullspång	30 000 röding 2 200 000 sik	10 000 röding 1 200 000 sik
Sandgrund, Klarälven	lax, laxöring, sik	320 000 lax o. laxöring 210 000 sik
Bastedalen, Vättern	150 000 röding 2 000 laxöring	76 000 röding 12 560 bäckröding
Ljusåsen, Kolbäcksån	140 000 röding 15 000 bäckröding 100 000 sik 4 000 000 siklöja	14 000 sik 1 185 000 siklöja
Ed, Ångermanälven	260 000 lax 35 000 bäckröding 450 000 sik	254 000 lax 28 500 bäckröding 350 000 sik
Flo, Faxeälven	400 000 lax 315 000 sik 40 000 lax	396 000 lax 300 000 sik 39 685 lax
Gideåbacka, Gideälv	65 000 laxöring 900 000 sik	59 575 laxöring 800 000 sik
Lillå, Indalsälven	17 000 laxöring 45 000 röding 100 000 lax	14 050 laxöring 38 350 röding 70 000 lax
Piparböle, Ume älv	50 000 laxöring 25 000 bäckröding 325 000 sik	45 000 laxöring 10 000 bäckröding 225 000 sik
Sandvik, Ume älv	145 000 röding	140 000 röding
Tallsjö, Gide älv	75 000 bäckröding 75 000 sik	60 000 bäckröding
Kusträsk, Lule älv	240 000 lax	191 000 lax

Meddelanden och notiser.

När och var hugger fisken? »Detta är ett av de viktigaste frågorna för varje fiskare», skriver en författare i K. T. »Enligt söndagsmetaren hugger det bäst, när det regnar eller åtminstone är mulet. Säkert är i varje fall att väder och vind äro de faktorer, som mest inverka på fiskens lust att hugga.

Våra rovfiskar, främst gäddan och abborren, äro i »hugget» i perioder omkring fjorton dagar i taget med lika långa mellanperioder. Man har beträffande gäddan sökt förklara detta så, att hon vissa tider skulle lida av s. k. »svallkött», då tänderna äro övervuxna och ömma. Ser man på tänderna hos gäddan under en sådan period,

äro de verkligen övervuxna av tandköttet, under det att de under huggperioderna äro blanka, långa och skarpa. Kanske man dock i folktron förväxlat orsak och verkan i denna sak. Det riktiga torde vara, att tandköttet, då gäddan hugges, nötes av, under det att det eljest får växa fritt. Vi kunna emellertid fastslå, att man på gäddans tänder kan bedöma, huruvida hon är i taget eller ej. Man kan också se det på stjärten, som under huggtiden är sprucken och ofta rent av blodig.

Enligt en gammal regel skola gäddans och abborrens huggperioder infalla under nedan med början av fullmåne. Och faktum är att detta brukar slå in. Tiderna äro emellertid något olika i olika fiskevatten.

Beträffande väderlekens omedelbara inverkan på hur fisken hugges, gäller som allmän regel, att mulna dagar med sydlig till västlig vind äro bäst, därnäst östlig vind och sämst nordan. Åska är bra för ålfiske, men är dåligt för annat fiske. Solklara dagar med stiltje bör man ävenledes låta fisket vila.

Väderleksförhållandena inverka även i hög grad på fiskens val av uppehållsplatser. Detta sammanhänger med den växlande tillgången på föda på olika platser. Vid en strand, där vinden ligger på, röres en mängd slam och småpartiklar upp av vågrörelserna och småfisken samlas dit för att äta. Och rovfiskarna följa efter, ty de leva ju på småfisken. Lovartsstränder äro därför i regel de bästa platserna att fiska på.

Detta kan stundom sammanhänga med en annan sak. Under längre värmeperioder på sommaren händer det, att vattnet blir syrefattigt. I synnerhet under vattnets s. k. »blomningstid», en period som tager mycket syre. Vid det häftiga vågsvallet vid en strand, där vinden ligger på, ökas emellertid vattnets förmåga att upptaga syre ur luften, och detta bidrager i sin mån till fiskarnas förkärlek för dessa platser.

I större sjöar och i skärgården brukar fisken under sådana värmeperioder uppehålla sig längre ut på djupare vatten, där detta är svalare och mera syrehaltigt. De inre vikarna av skärgården kunna under sådana tider bliva nästan fisktomma, medan det i stället vimlar av fisk ute i havsbandet.»

Glupska gäddor. Under hösten 1930 hände det sig, att en person anträffade tvenne gäddor av resp. 6 och 2 kilos vikt hopplänkade vid varandra på så sätt, att den större gäddan tagit den mindre, men denna vid nedsväljandet slagit stjärten ut under gällocket på sin angripare, som i sin tur på intet sätt förmått befria sig från

sin fångst. Vid anträffandet lågo fiskarna hjälplöst sprattlande i vattenbrynet.

Vid ett annat tillfälle hade en gädda på 6,5 kilo angräpnit en annan på cirka 2 kilo, vilken den höll fast på tvären och försökte sluka. Fiskarna voro så upptagna av den pågående kampen, att de icke läto sig störas av en annalkande båt, varför man blev i tillfälle att med åran döda den större gäddan, medan den mindre därvid befriades och försvann i djupet. (Ur »Från Jaktmarker och Fiskevatten»).

Ovanlig dödsorsak. I »Fiskeritidskrift för Finland» omtalar signaturen A. D. att en fiskare Anton Jansson från Måsaskär (Korpo) i ryssja fångat en cirka två kilos gädda, som nyss hade dött. Dödsorsaken befanns senare vara den, att gäddan arbetat så hårt att slippa ut, att romsacken gått sönder med den påföljd att rommen pressat ut inälvorna i svalget, vilka därvid vänt sig aviga ut genom munnen, liknande i det närmaste en växt. T. o. m. magsäcken var avigvänd.

Den tyska forellodlingen. Föreningen av tyska forellodlare, vars medlemsantal är 230, bjuder sina medlemmar en rabatt på 2—30 % hos 86 firmor, som leverera diverse artiklar, som en forellodling behöver, såsom syreapparater, zinksäll, papper, fiskfoder m. m. Föreningen gör reklam för förbrukningen av foreller genom plakat, menukort, brevkort, artiklar i hotelltidningar, utställningar, film m. m. Föreningen levererar även billiga bassänger till kunderna för att de skola kunna visa sina kunder forellerna simmande i vackra bassänger. De levereras i 2 typer, som köksbehållare och som förvisningsbassänger. Föreningen planlägger en grundlig utbildning av fiskmästare. I Westfalen har inrättats en statlig läro- och försöksanstalt för forellodling. I Bayern finns sedan länge fiskareskolan i Starnberg. Två fiskeribiologer äro knutna till föreningen, som är starkt intresserad av den vetenskapliga forskningen. Av största betydelse är föreningens arbete på att skaffa bättre priser. Den tyska forellodlingen ökas kraftigt, och under nuvarande vanskliga förhållanden har det ej lyckats att höja priserna, men utan föreningens verksamhet hade de säkerligen fallit. Föreningen har föranlett att skyddstull införts. Den danska konkurrensen var mycket svår. Den tyska produktionen av dammforell var 1930 c:a 1,250 ton, men man beräknar, att den skall ökas väsentligt på grund av de många nyanläggningarna.

Fransk tull på portionsforell. Här om skriver C. V. Otterström i »Ferskvandsfiskeribladet» följande: »Frankrig har

uden Varsel forhøjet sin Told paa Portionsørreder til det seksdobbelte — fra 42 Francs 50 Centimer till 250 Francs pr. 100 Kilogram brutto.

Det er jo ikke saa længe siden — det var vel i Forfjor — at Statsmændene samlede for at forberede den længselsfuldt imødesete økonomiske Nedrustning — Nedbrydningen af Toldmurene mellem Landene. Man naaede ikke andet Resultat end en Henstilling til Nationerne om foreløbig ikke at bygge videre paa Toldmurene — og hvorledes er Henstillingen blevet fulgt? Herre Jemini, det er den rene Ynk!

Vi har alle hørt de meteorologiske Toldetterretninger. Told-Tordenskyer trækker sammen rundt om i Landene, Amerika er ved at kveles i dem, ja selv Frihandelens faste Borg, gamle England, melder lummer Luft. Allerede tidligere rantes vort Ørreddambrug af et Toldlyn fra Tyskland, men det undrede os ikke saa meget; det opfattede vi som et Udslag af det syge Tysklands abnorme Overspænding. Men nu er et nyt Lyn slaet ned i det danske Ørreddambrug, og det kommer fra et økonomisk sundt Land, der ikke har det abnormes Undskyldning.

Frankrig, det Land, der mere end noget andet staaer for os som Bærerer af Menneskehedens Idealer, har her svigtet Idealerne. Det har givet et Erhverv i et venligtsindet Land et dundrende Slag for Panden med Toldkøllen. Hvorfor? Ønsker Publikum ikke Portionsørreder i Frankrig? Jo, sandelig gør de saa. Er der noget galt med de danske Øreder, er de smittefarlige? Nej, de er gode og sunde. Er de da for dyre, saa at Nationaløkonomerne mener at tjene Landets Interesser bedst ved at gøre dem endnu dyrere, for at Publikum skal ophøre at købe dem? Nej, de danske Portionsørreder er tværtimod for billige. — Saa forskruet er Verden, at man resonerer som saa: I Danmark har de godt Vand, godt og billigt Foder og erfarne Dambrugere, saa at de kan lave gode Portionsørreder billigere, end vi kan det i Frankrig; derfor maa vi lægge en Told paa, ikke en lille Afgift, for at Statskassen kan tjene lidt, men en rigtig dundrende Beskyttelsestold, en Told, der er høj nok til, at det slet ikke kan betale sig for Danskerne eller andre at sende deres gode, men hidtil altfor billige Portionsørreder til Frankrig.

Faar Franskmandene saa ikke Portionsørreder mere? Jo, nu bliver det store Dage for de franske Ørreddambrug, der hidtil ikke har kunnet klare sig i Konkurrencen, hvad enten Grunden var den, at Forholdene var mindre gunstige end i Danmark, eller at de franske Dambrugere ikke forstod deres Ting godt nok. Nu bliver en ene paa

Markedet og kan faa deres Varer afsat til god Pris, selv om de maaske er mindre gode. Nu vil de eksisterende franske Ørreddambrug tjene store Penge en Overgang. Derefter vil der opstaa talrige nye Dambrug, og da Priserne er gode, tager man det ikke saa nøje, om de naturlige Forhold er gunstige, eller om Faguddannelsen er i Orden. Forbrugerne, og de er dog de mange i Forhold til Producenterne, maa betale Gildet; de faar i hvert Fald dyrere, maaske tillige daarlige Fisk. — Endelig kommer vel saa om nogle Aar — ligesom nu i Tyskland — den i Læ af Toldbeskyttelsen kunstigt opklækkede Overproduktion, der ikke kan faa Aflob, fordi Fiskene i Virkeligheden er producerede altfor dyrt og derfor ikke kan konkurrere udenfor Landets Grænser med Portionsfisk fra Lande uden Toldbeskyttelse (som f. Eks. Danmark).

Men den Fremtidssorg maa Frankrig selv bære. Vi derimod sidder med den øjeblikkelige Smerte og Sorg over den uvenlige Handling og kan ikke lade være at tænke: Gid Verden dog vilde forstaa, at Told er Folkeforsonings-Arbejdets værste Fjende!

Då tullen beräknas på bruttovikten har man nu försökt att sända forellerna med isolerade lastbilar i stället för med järnväg. För järnvägstransport fordras solida lådor och riklig mängd is, så att lådor och is beräknats väga lika mycket som fisken. För biltransporten packas forellerna i lätta öppna träaskar med ett lager träull i botten. Insvepta i pergamentpapper packas där 180 st. portionsfiskar tätt intill varandra, stående på rygg i två lager. Litet krossad is lägges ovanpå. Askarna staplas ovanpå varandra. Ovanpå 10 askar sättes en låda med is. Bilen kan taga 1,500 kg. fisk. När fisken tages ut för förtullning, blir det förutom fisken endast träaskarna med träull och pergamentpapper som väges.

Kungl. kung. om ändrad av lydelse av 1, 2 och 7 §§ kungörelsen den 18 juli 1931 med föreskrifter till förebyggande av kräftpestens spridning; den 11 sept. 1931. (Sv. Förf.-Saml. Nr 319.) Kungörelsen berör vissa vatten i Värmlands och Örebro län.

Kungl. kung. angående förbud mot fiske efter kräftor i viss del av Järleån inom Örebro län, den 11 sept. 1931. (Sv. Förf.saml. Nr 320.) Kungörelsen berör området mellan Järle kvarn och Axbergshammars kraftstations dammar.

Kungl. kung. ang. förbud mot fiske efter kräftor i sjön Tjurlängen inom Örebro och Västmanlands län, den 24 sept. 1931 (Sv. Förf.-Saml. Nr 323).

Levande ål pr bil från Holbæk till Bryssel. Fiskarnas försäljningsförening i Holbæk har

börjat ett mycket intressant försök med transport av levande ål pr lastbil från Holbæk till Bryssel. Fiskerifogden Jensen i Holbæk har givit en del upplysningar om försöket.

Vi ha i sommar haft några sändningar med ångbåt över Esbjerg, men dessa försök ha ej utfallit lyckligt. Med den båt, som ålarna skulle omlastas på, uppnåddes ingen förbindelse, och försöket gick med förlust. Vi ha tänkt på att sända ålarna direkt till Belgien med järnväg, men det skulle för det första gå alldeles för långsamt och bleve även alldeles för dyrbart. Vi ha därför beslutat försöksvis forså ålarna med lastbil till Bryssel. Den första vagnen avgick d. 5 okt. och tog vägen över Mommark och Hamburg. Den medförde 26 lådor, varje på 80 pund, men om försöket utfaller bra, är det meningen, att lasterna skola bli betydligt större. Turen tar 36 timmar och två män medfölja. Sträckan är c:a 2,000 km. men man måste antagligen göra ett längre uppehåll på vägen, ty chaufförerna kunna ju ej alldeles undvara sömn.

För det första försökets vidkommande räknas ej med några förtjänster. Utgifterna äro så stora, att de sluka alla inkomster. Men om denna form av transport bara kommer i gång, blir det nog något att tjäna. Den engelska marknaden har i sommar varit så sviktande, att man ej kunnat bygga något på den, och i dåliga tider får man ju se sig om efter nya utvägar.

Byggande av hamnar. Ur en generalrapport från behandlingen av hithörande frågor på den nyligen avslutade 15-de internationella sjöfartskongressen i Venedig:

Tio rapporter, därav en svensk föreläggande rörande användningen av betong och armerad betong vid hamnbyggnader samt skyddandet av sådana konstruktioner gent emot havsvattnets inverkan. Rörande betong kan man konstatera en fortgående ökning av användningen av detta byggnadsmaterial samtidigt som annan materiel — sten och trä — allt mindre tages i bruk.

Cementbetong ersättes på flera håll av betong, vars bruk utgöres av kalk jämte trass och puzzolan, det senare särskilt i Italien, där puzzolanjorden — av vulkaniskt ursprung — finnes i stor mängd. Sålunda pågå stora vägbrytarearbeten i Genua, Bari och Neapel, där cement ingår i betongen i mycket ringa mängd (50 å 100 kg. per kbm. fast betong).

Användningen av järn även i sådana konstruktioner, som ej i egentlig mening böra armeras, ansågs lämplig för hindrande av sprickbildning.

Vidare utvisa rapporterna, att massivkonstruktionerna alltmera ersättas av

smäckrare konstruktioner, såsom exempelvis armerade sandfyllda betongkasuner i stället för massiva murar.

Rörande saltvattnets skadliga inverkan gjorde sig skilda meningar gällande angående fördelarna av puzzolanbruk (trass) gent emot cement. Dock torde man kunna säga, att väl utförda, täta och i relativt feta blandningar gjorda cementbetongarbeten erbjuda en hög grad av säkerhet gent emot havsvattnets förstörande inverkan. Påstrykningsmedel ha i regel ej lämnat bättre resultat än förut är känt.

Vad angår havsstränders skydd mot vågornas förstörande inverkan samt den för hamnanläggningar mycket besvärande sanddriften förordades fortsatta undersökningar. Från amerikanskt håll upplystes, att resultatet av i Förenta staterna pågående experiment skulle ställas till förfogande vid en kommande kongress.

Fisket vid Björnön. Enligt uppgift skulle det tyska fisket vid Björnön denna höst upptagas i ökat omfång. Ej mindre än 30 tyska fiskångare skule sändas dit. Blott stora, moderna och snabbgående trålare skola komma till användning.

Fiskutställningar. I stället för de sedvanliga strömmingutställningar, Fiskeriföreningen i Finland tidigare anordnat, har man nu planerat utställningar med huvudsyfte att främja fiskkonsumtionen. Sådana komma därför att anordnas under tider, som senare meddelas, i samband med vissa lantbruksutställningar och på större konsumtionsorter i inlandet. Utställningarna avse att göra fiskarens produkter mera kända och därmed öka användningen av strömming och annan fisk. Dessa utställningar arrangeras till att börja med på försök och strävar man genom dem att finna vidsträcktare konsumentkretsar än hittills för de produkter, vilka fiskarna vid tidigare utställningar m. fl. tillfällen lärt sig att bereda. Då fiskarens förmåga att inlägga sin fisk numera på många orter redan utvecklat sig därhän, att hans produkter icke nämnvärt förbättras mera genom att anordna utställningar med kontrollering och prisbedömning av fisken, har man nu ansett tiden vara inne att i utställningsverksamheten taga ett steg framåt samt anordna särskilda propagandautställningar å större konsumtionsorter i inlandet. Detta år förblir sålunda ett försöksår med avseende å denna verksamhet och kommande år inriktas arbetet allt efter som förhållandena synas det kräva. Den främsta uppgiften är nu att söka avsättning för den saltade strömmingen samt fiskarens övriga produkter.